

Χαρά στον ὅτιο διαλεχτό πού ἀγάπη τοῦ περῶνει
τῆ δυνατῆ ψυχῆ,
κι ὅ,τι ἐκεῖ μέσα ἀνοβοβολεῖ μπορεῖ καί τὸ φτερωθεῖ
σὲ ἀρμονικὴν εἰδή.

Κ' ἐνῶ τὸ γλυκοτάρασμα στὰ βιάθη του σιγάζει,
ὡς τὸ σκορπᾶ θερμὸ
μὲς στὸν ἀέρα τὸν πλατύ, καρδιές ἀναγαλιάζει
μὲ σάλεμα γλυκό.

Κ' ἐμένα, φίλε, ὁ γαληνὸς σκοπὸς σου ἔτσι μὲ φτάνει
ἐδῶ πού ζῶ μακριά,
καί ξέρει πάντα τὸ κρυφὸ τὰ βιάθη νὰ μοῦ ἐφράνει,
φυσώντας σιγαλά.

Γλυκὸ ἀγεράκι ἀπ τοὺς ξανθοὺς γιαιλοὺς φεβγάτο πέρα,
μελωδικό, ἀλαφρό,
φέρει τὴ λάμψη τοῦ χρυσοῦ τοῦ κάμπου, στὸν αἰθέρα
λουσιμένο τὸ χρυσοῦ.

Φέρνει ἀπ τὰ γνέφη τίπαλά, τὰ δειλινά, τὰ βράδια
τὴ λάττη τὴν κρυφῆ,
θλιμένα κάτια ἀγγίζοντας εὐγενικά ρημάδια,
εὐγενικὸ λαλεῖ.

Κλαίει ὅ,τι χάθηκε καλὸ κι ὅ,τι ὄμορφο ἔχει σβήσει, *
καί τὰ χρυσοῦ φτερά
τενάζουν ὅ,τι δὲν μπορεῖ μήτε ἡ πνοὴ νὰ γγίσει,
γλυκὰ κι ἀρμονικά.

Περνᾶ ἀπὸ κεῖ πού δὲν περνᾶ τὸ πιὸ φιλό τ'ἀγέρι,
κι ὅπου οὔτε τῆς αὐγῆς
τὸ στάλαμα δὲν κάθεται — νάπαλατρέμει ξέρει
στὸ βιάθος τῆς ψυχῆς.

Καί ξέρει μέσα κει βαθιά νὰ βρίσκει καί νὰ χύνει
τοῦ πιὸ ὑψηλοῦ ἀγαθοῦ
μιά ἀχτίδα ὀλάστρωτη, γλυκιὰ μιά ἀχτίδα ἀπ τὴ γαλήνη
τοῦ ξάστερου οὐρανοῦ.

Εὐτυχισμένε, ἀφοῦ οἱ καλοὶ θεοὶ σὺχουν χαρίσει
τόσο τρανὴ χαρά,
ἀπὸ τὴν ξέρα ἀνέγνωστος τριγύρο, σάν τὴ βρύση
τραγουδα στὴν ἐρμιά.

Κι ἀνίσως ἄλλο ἀπ'ὸν' ἀχὸ ξερὸ στὸν ἄμμο γύρα
δὲ βρίσκει ὁ ὄρατος σκοπός,
στομάσου πῶς τοῦ διαλεχτοῦ στάθηκε πάντα μοῖρα
νὰ μένει μοναχός.

Κ' εὐγενικός, περὶφανεὸς τὴ μοναξιὰ σου τράβα
σὲ κόσμο μαγικὸ
ἀλλοκίζοντας τὴ θλίψη σου στὸ ἐρημικὸ σου διαίβα,
μὲ πάντα νέο σκοπὸ

τὸν ὄμορφο ἀχὸ τὸ θεϊκό, πού κλείς θερμὸ στὰ στήθη
σκορπιζε ἀρμονικά,
καί μ' ὅ,τι μέσα ἀσίγαστο σου τρώει κ' ἐσὲ τὰ βιάθη
δίνε σ' ἐμᾶς χαρά.

Τραγουδα, φίλε, κι ἂν γλυκό, κι ἂν ἄλλο ἀγαπημένο
δὲ μ' ἔδενε στὴ γῆς,
ὄα γύρεβα ἀπ τὸν οὐρανό νὰ μ' ἄφινε νὰ μένω
νάκούω πού τραγουδεῖς.

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΣΟ ΟΝΕΙΡΟ

Τὴ νύχτ' ἀπόψε τῶνειρο παρῖδοξ' ὄνειρο εἶταν.

Ἄπο μιὰ χώρα μακρινὴ κι ἀγνώριστη μιὰ χώρα
Τρεμάμενο ἀναφυλλητὸ στὴν κάμαρ' ἀργαπλώθη.
Σάν κάποιε ἀργὰ βραδιόσματα σὲ μιὰ βουνίσιαν ὄρη
Ἦ καί σάν κάποιε αἰνίγματα πού ὁ μέσα κόσμος κλιῖθει.

Κ' ἐχύθη τ' ἀναφυλλητὸ κ' ἐγένισεν ὁ τόπος
Ἄπο γυναίκεια ἀχνόγελα καί θηλυκὲς εἰκόνες,
Πού ἂν εἶταν ξένες κ' ἔφταναν ἀπὸ τ' ἀπόμακρα, ὅπως
Παλιὲς μελαχρινὲς Κυρῆς κι' ὀλόξανθες Μαντόνες.

Εἶχανε καί τὰ γνώριμα χαμόγελα πού ἀπάνω
Στὰ μάτια τους μισόδειχναν τίς πού εἶχε ξησαί μέρες
Ἔτσι, πού στὸν ἀνήξερο τὸ νοῦ ἄρχισα νὰ βίνω
Μὴν εἶναι κι' ἀγαπητικίες, μὴν εἶναι καί μητέρες.

Κάποια ἀναστήματα εἶχανε, κ' εἶχαν ματιὰς καί χέρια
Πού λὲς καί δέσησιν κάνανε καί πού πληγὲς γιαιτρύαν.
Ἦμως καμμιά δὲν εἶτανε σπορταριστὴ κι' ἀέτρια
Κι' ὅλες γλυστρούσαν, πέθαιναν καί ξαναζωντανεύαν.

Καί τότε μέσα μου ἐνοιωσα βαθὺ τὸν πόνο τόσο
Κι' ἄπιστον κι' ἀνεξήγητο, πού τὸ μεγάλο κλάμα
Γοργὸ δὲν ξέσπασε· καί πρὶν ἀκόμη καλονοιώσω,
Μελισσολόι τρικυμιστὸ σκορπιστήσαν ἀντίμα.

Ἦ! τί παρῖδοξ' ὄνειρο τὴ νύχτ' ἀπόψε πού εἶταν!

ΛΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Γ. ΑΒΑΣΟΣ

Εἶταν ἔτοιμο τὸ φύλλο κ' εἶχε μπεῖ κιό-
λας στὸ πιεστήριο, σὰ μάθαμε τὸ θάνατο τοῦ
ἀγαπημένου φίλου καί συνεργάτη μας Ἀθά-
ζου. Μόλις προφταίνουμε νάναγγεῖλουμε, ἔτσι
ξερὰ ξερὰ, στοὺς φίλους τὴν εἰδηση τὴ θλιθερῆ,
κι ἀφίνουμε γιὰ τᾶλλο φύλλο νὰ μιλήσουμε κά-
πως πλατιά γιὰ τὸ ἔργο του, δημοσιεύοντας κ'
ἕνα ἀνέκδοτό του δῆγημα, «Κόρακας κοράκου
κακό δὲν κάνει», πού τελευταία μᾶς ἔστειλε.